

מבצרים

רוחי נשארה לבדה, עסוקה בהכנות לתפקידה שלה. אך לא חלפו גם שתי דקות, ושוב הורה מתנשמת ופניה אימה. — הם אינם! חיפשתי את זיוה בכל הכפר ולא מצאתי ממנה

זכור, ליתר בטחון הצצתי גם לפר כה, היא נעלמה לגמרי. כאלה... חשפו אותה... זהו! הפצה שיש על המרחק, מיד שיערתי שיש לנו עסק עם חוטפי נשים! — האינך זכילה לשכוח לרנע את הבלש האחרון שקראת? נופה בה רוחי בחוסר סבלנות — בואי ונחפש אותה. החיפושים הממושכים לא נשא פרי, השתים חזרו למחנה לבדן. הן נכנסו לצריפין רק העיפיות של שעות שיטטות גרבה להן להרדם בלבויות נוקפים. היה זה הלם של תדהמה, שקמה רוחי בבוקר וראתה את זיוה שקוע בשנה עמיקה, כשחיוך ורוד מאיר את פניה ה- שלמים. היא לא עצרה ברוחה ויניקה לעברה. — מה קרה לך? היכן היית? טילטלה את כתפה בזעם. גם שוש פסקה עיניים נדהמות לשמע הקריאות. חיוכה של זיוה נפסק יחד עם עיניה הכחולות — הוא בחור נחמד כל כך! אמרה בפיהוק מאושר. מי? איזה בחור? ליבה של רוחי ניבא לה רעות. — איציק, מוחק של בחור. מלמלה זיוה והתהפכה על צידה השני, מתכוננת להמשך שנתה. — חטפו אותך או לא חטפו? צעקה שוש. הא לא היתה מוכנה לחתר בקלות כזאת על סיפורי הבלשים שלה. — אספר לכן בבוקר, התעקשה זיוה להמשיך את שנתה. — בבוקר? הרי עוד מעט צהריים! ניסו הבנות להציל מפי חברתן פרטים נוספים, אך זו כבר שקעה בשניה. סיפוריה של זיוה, שסופר רק בשעות המאוחרות של אחר הצהר, לא נעם ביותר לחיכו של השתים. עוד לפני שידעה כיצד ואיך, כבר יישבו בתוך הכורס- אות של אחד התיאטר- רונים. — מבינית אתן, קרצה זיוה כי שובבות, הוא הכין כרטיסים עגורים עבור רוחי מבעוד יום. השעה היתה מ- איחרת. מאותו יום נפרדה השלישיה לעולמים. לא בגלל כעס או טינה פשוט זיוה היתה תמיד עסוקה בעריבים. בחדר הע- גום היו יישובות רות

תי ושוש, ערב ערב, מדברות מעט ומתרהיבות הרבה. צחי קה המצלצל של רוחי לא בקע עוד מכל פינות המחנה, לשימחת ליבי של הרסרי. גידו המגיד נשם לרוחה כשחלד הטלפון. לצלצל בכל שתי דקות, כדי לקרוא אותה לשיחות קולניות, שהיו חשובות לה הרבה יותר מהמכתבים. כאן בעצם מסתים הסיפור. אבל אם אוהבים אתם לעיין לפעמים במדור המכתבים של העתון, ודאי שמתם לב שזוהי אותו גליון, בו התפרסמה המודעה על אירוסיהם של זיוה לביכסף ויצחק לביהוב, הופצה גם מודעה שניה בלשוני זו:

שאלה. — צווקתי? היתממה רות. — היה נדמה לך. הרי אן כאן איש. את חושבת שאני מאותן הבחורות שמזמינות מישהו לעזור להן להעביר את הזמן בתורנות? — למה לא? שאלה שוש באכזבה בולטת, והזדורה לצרף נימוק מתאים. — קיווייתי שאמצא כאן מישהו שיעזור לי להעביר את הזמן. — בבקשה קחי את העתון. נפרדה ממנה רותי והזדורה לעזוב את משמרתה המאושה.

הנורא היוצא של יום המחרת גרף אתו גם את מכתבה הבלתימצונו של רותי ושבוע אחר כך הביא עמו הנורא את התוצאה ההגיונית: מכתב לבן מעטפה הנושא עליו את כתובתה של רוחי, 123456, ד.צ. 789, רוחי, קצרת הזכרון סקרה אותו באי אומון — בשבילי? לא ייתכן! כתב הוד היה זה לחלוטין — חתום ומיסתורי, כמו מכתב אהבה, לילגה זיוה, השלישית לחור הבנות. — מכתב אהבה? ברק זכרון שחלף ברוחי הקפיץ אותה ממקומה. — תניהו לי! תני אותו לי! ואחר דקה של התעסקות קדחתנית במעטפה פרצה בצחוק מצלצל. — מה קרה? שתי החברות, שוש וזיוה, התאחדו בסך- נח נוראה.

— כלום, כלום, צייצה רוחי, מוחה דמעות צחוק מעיניה. ראו מה קבלתי. היא הושיטה את המכתב לשוש שענינה הב עו רעבתנות קודחת. — "רות יקרה!" קראה שוש בקול. "מכתבך הסב לי עונג לאין שיעור. אני מרגיש שסוף סוף מצאתי בת שיח כלבבית...". — אינני מבינה עדיין כלום, הרמה שוש את עיניה מעל המכתב. אך רותי האיצה בה: הלאה, קראי הלאה. בקול רם, אל תחששי — הוסיפה, למראה מבטה המהסס של זיוה. שוש צייתה במנוח כחף. "מודעה אני עמך כמעט בכל אשר את כותבת. כמך חושב אני שהאהבה היא נקודת התלכדותם של כל קוויהכות כולם, אך כמובן שאיני יכול להכריז על כך מעל דפי העתונים...". — איזה עתונים? תמהה שוש שוב בקול. מה העינים? אולי תפתרי כבר את התעלומה?

רותי כבשה את חיכה האחרון. — את זוכרת את העתון שמסרתי לך בתורנות? שאלה את שוש. — באותו עתון מצאתי מודעה של בחור המבקש להתכתב — ובכן? הוסיפה שוש לשאול, מבלי לרדת לחקר הדבר. — ובכן, עניתי לו, אמרה רות בשובבות. בשלוש שעות תורנות הצפתי את גליון הניר בשטף כזה של משפטי אהבה מהוכמים, שרק לב אומלל או נערות תורנות משתעממת מסוגלים לחברו. הייתה צריכה להראות לכן, בחיי, ציירת מופת.

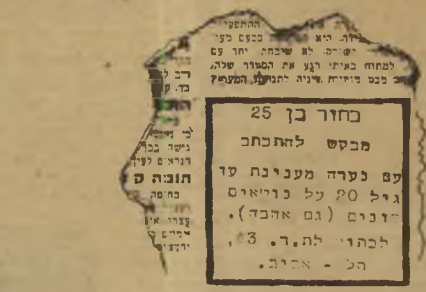
...מכתבך נגע ללבי, ציטטה זיוה במחון את המשך המכתב. "מזכך לא שמעתי אמרות כאלה מפי נערה...". — אם בכלל שמע פעם משהו מפי נערה, מלבד אולי "סלי- חה. מה השעה?" לגלגה רוחי בארס. הוא דורש תשובה? — גרוע מזה, הוא קובע לך פגישה, ענתה זיוה. שמענה: "...צווקת כשכתבת שהכתב הוא השיח של המוח, בעוד דבר הפה הוא שיח הלב...". גם אני מרגש כך, ולכן עלינו להפגש בקדם...". אהבה לך ביום של שני, 14 לחודש בשעה 8.30 בערב, על הספסל הראשון שליד המבוא הדומי בככר די- זנוף. אני מקווה שהמקום והשעה נוחים לך. כדי שתכירי אותי אעסן מקטרת ואענין בגליון של השבוע שעבר. כשת- בוא, תשאלי אותי מה השעה ותתענייני אם זהו הגליון של השבוע. כך גכיר איש את רעותה...". — זה לא עצום? פרצה רוחי בהתלהבות שובבת. — ממש כמו רומן בלשי, מלמלה שוש.

זה הזק לא רע, נהנתה רוחי מתעלולה. — ועכשיו, התקלסה בה זיוה, התחשק לך בטח להפוך את הצחוק לרצינות? — השתגעת? הודעקה רוחי. להמשיך עם לא יוצלח כזה? שטויות. אבל יש לי חשק לעולל לו קונטרס כזאת, שיוכור אותה כל חייו. "מרגש אני שפגשתי נערה כלבבית..." דכ- למה בקול פסיתי. אני רוצה לבשל לו דיסה כזאת, שיותר לא יעזו לפרסם מודעות בעתון כל ימי חייו.

אחרי שעה ארוכה של דיונים קולניים הגיעו לבנות ל- תוכנית קטלנית, שרותי היתה המנהגס הראשי שלה:

זיוה ושוש תיגשנה אחת אחרי השניה, אל אותו הבחור, החתום בשם יצחק לביהוב, ותשכנה לצידו, כשהן מביטות אחת אל השניה במבטים חשדניים. כל אחת מהן תתעניין, כאילו זה הדבר החשוב ביותר בחייה. מה השעה ואם הגליון הוא באמת מהשבוע. ולפני שהבחור המבולבל יספיק לתמצא בין השתיים, תופיע רוחי, תציג את עצמה בעזרת הסימנים המוסכמים ותפתח מיד בטענות חותכות: מדוע הזמין אותה לפגישה, אם יש לו כבר שתי חברות קודמות. השתים האחרות גם הן לא תסמונה את לשונן בצלחת, ושלשתן יחד תיצורנה שלישיה קולית, שדי, בה כדי לצמצם את מדורי המודעות בעתונים עד לחצי לפחות.

האוטובוס הביא את השלישיה למקום המפגש בדיוק בש- עת האפס וזיוה העיפה מבט אחרון בראי קטן שבארכונה, תיקנה את תיסרוקתה, הסמיקה את שפתיה וצעדה לקראת המשימה ברגל אמיצה. מחוג הדקות זו על לוח השעון באי- טיות משגעת, אך כאשר עברו סוף סוף חמש הדקות הגר- רליות, החליטה שוש למחר למקום בלב פועם, לא לפני שהעיעפה מבט חרד במראה של חלון הראווה הסמוך.

כפתור אפה של רותי התעוות בסקרנות. בחור כבן 25 מבקש... עם נערה מענינת... גם אהבה... לא רע! כלל לא רע! חוץ לגלגל פרח בין שפתיה הורדוריה. מאה אחוז! סוף סוף משהו מעניין בתוך אותן השעות הארוכות של תור- נותיליה משעממת.

היא הציעה בשעונה; שקודם מירר את רוחה בנחלנות הנוראה, והוא החזיר לה בקריצה שובבה של חבר לכשר. — למה לא? כל זמני לפתור.

כשמצאה את העתון מונח לרגלי שולחן הקריאה, מקומט ומרוכס, אחרי מספר אין סופי של ימים מששו בו, לא תארה לה כלל מה הוא צופף בחוכו. היא קיוותה, לכל היר- תר, 10 עד 30 דקה של קריאה. שכל כמה שהיא משעממת, הרי היא עדיין טובה יותר מהשיעמום הריקני של התורנות. והנה מודעה כזו! בחור כבן 25 מבקש להתכתב... למה לא? הרי זה אמצעי מצויין למלא את שלוש השעות של שיעמום שעדיין נותרו. "עד גיל 20". בסדר גמור. הא בת 19 שנים ו10 חודשים. עוד חודשים והיתה מחמיצה את ההזדמנות.

"מעניינת"? בחדאי! ובכן, גם מבחינה זו הכל בסדר. על נושאים שונים, אי- מה לדאוג. נערה שי- משך שנתיים וחצי לא החסירה אף גל- יון אחת של השב- עון תמצא בכל גר- שא. "גם אהבה" ברור. ת. ד. 43... דגנרט גמור. איך דבר, היא כבר תק- דיה לו תבשיל ש- עמו יעמוד בפיו משך כל ימי חייו. חנה צחקה כמעט ב- קול רם, זה יהיה מכתב אהבה.

במגירתו של גידו המגיד נמצא עט שכוח. ביומן הדור חים היו מונחם די גליונות ריקים, שאם לתלוש מהם את ראשם, העטור בכתיבות המטה, הם עילילים להראות מכוב- דים למדי. הכלים מוכנים.

"חבר יקר..." מה פתאום חבר? ולמה דווקא יקר? היא עלול להיבלל מגישה כה ישרה. היא עושה רושם של בחור בעל חינוך טוב ותמים לגמרי. (הסוגריים המקיפות את "גם אהבה"). לא, הוא עלול להיבהל מפתיחה כזאת. גיללה את הניר בידה, קמטה אותו לכדור פעוט והשליכה אותו לסל. "אדון נכבד..."? שוב שטות. איפה ראית אדון נכבד בגיל 25? גליון הניר הלך בדרך קודמו ללב יקר! ... לעסה קצת את קצה של העט. לא רע. מצלצל רומנטי י- יפה. אלא... הוא עלול להיות פיקח יותר מכפי שנראה מבט הראשון ויבחין במעשה הקטנוני כבר מהשורה הרא- שונה. באי רצון מעכה גם את הגליון השלישי והטיחה אי- חה, זועמת כמעט, בחבריו שבסל. — לעזאזל, צופפה את גבותיה, הרי כך לא תגמור לעולם.

"חבר לכתביה יקר! מיד שקראתי את מודעתך מה-4 לחודש חשתי בפעמיזתו של לב נמק בבדידותו, לב המייחל לבת שיח... ולכן דע — אני הבהשיח המיועדת. גם ליבי אלם, גם ליבי בודד... אינני יודעת למה התכוונת במי- לים "נושאים שונים"... הנושא הכללי, העיקרי והיחיד, המלא תוכן וענין, הוא לגבי דווקא אותו נושא שאותו הש- ארת, ברוב עדינות, בתוך סוגריים — אהבה... לדעת, היא היא נקודת המוצא ונקודת הכיום לכל מעשה ולכל מחשבה. האינך חושב כך? יתכן שדעותי, המבוססות ברובן על קריאה ולימוד, הן תמימות במקצת. אך ליבי מאמין שהן אמיתיות ונכונות. אינני יודעת אם הצלחתי לבטא את עצמי בכתיבה. סיפר גדול אחד אמר פעם שהכתיבה היא השיח של המוח. כעוד שדבר פה-אלפה הוא השיח של הלב... ומכיוונת אני בתקוה כי אכן מצאתי לב שומע ומ- בין, חברתך לכתביה, רותי."

צעדיה המתקדמים של שוש, מחליפתה לתורנות, הזכיר לה שיש לשים את המלאכה והתורנות גם יחד. רק זה חסר לה, ששוש תתפוס אות עם מכתב כזה. בזריות הר- סיפה את מספרה וכתיבתה הצבאית, חתמה את המעטפה וורקה אותה לתיבת הדואריריוצא. המונחת לידה. ברגע הבא היתה כבר שוש בחדר המטה ובחנה את רותי בעיניים חשדניות — עם מי זה צחקת בקול רם כזה?